

Стипендіат Президента України — голова профбюро

[Марина Абрамчук]

#5 от 02.04.2020

Зі Станіславом Конкіним (I-17a) я познайомилася на мальовничих берегах Чорного моря, коли він дитиною відпочивав у таборі «Спортивний». У той час я була вихователем його загону. Жвавий, активний хлопець, який із запалом береться за справу. Сьогодні я радію успіхам цього юнака — стипендіата Президента України, третьокурсника, відмінника і продовжувача сімейних традицій. Річ у тім, що сім'я Станіслава Конкіна отримувала освіту в Харківському політехнічному.

— Мої батьки познайомилися тут, в політехнічному. Тож питання, який обирати вуз для навчання, ніколи не було для мене актуальним. Я одразу знав: навчатимусь у ХПІ.

Із захопленням розповідає Станіслав про навчання та участь у Всеукраїнській олімпіаді, до якої готує прекрасний педагог, завідувач кафедри механіки суцільних середовищ та опору матеріалів професор Євген Хавін. Ґрунтовні знання, якими він ділиться з учнями, дають змогу представляти університет на кожному етапі змагань, наступним із яких стане участь у Всеукраїнській олімпіаді з опору матеріалів.

Велику увагу Станіслав приділяє самостійній освіті та розвитку. Він став експертом Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти.

— Це корисний досвід. Я мав змогу побувати в вузах Маріуполя й Одеси, побачити зсередини як відбувається навчання в інших університетах. Для себе відзначив, що наш ХПІ на щабель вище за вузи, які я відвідав, але нам є чому повчитися, тож наступну оцінку в Миколаєві чекаю з нетерпінням.

Та попри напружений графік навчання Стас Конкін разом з командою приділяє значну увагу захистові прав студентів як голова профбюро інженерно-фізичного інституту. Він не забуває і про дозвілля та спорт. Займається баскетболом, грає за команду інституту, яка минулого семестру здобула «срібло» у спартакіаді. Станіслав також брав участь у грі «Що? Де? Коли?», і минулого року команда «Лепрекони» посіла третє місце у фіналі Студентського Кубка Харкова. На жаль, команда після гри розпалася, але у юнаків та дівчат виникла ідея провести відкритий відбір та зібрати єдину команду, яка представлятиме наш університет на іграх «Що? Де? Коли?».

Стас подорослішав, змужнів, став більш розважливим і залишається таким же активним і завзятим. Він зберіг знайомий вогник в очах, який я бачила у хлопчика на березі Чорного моря.